

Sivá tvář její pohltí prach,
stříbrné hvězdy na lících jí tají.
Krůpěje smutku stékají v řekách,
řeky bez konce – tak hořké se zdají.
Hledíc na obraz na hladině vody,
polyká slova, jež říct se nedají.
Dusí oprátka vlastní nesvobody,
znavené oči útěchu hledají.

Jednou uvidět jasnější den,
jednou umlčet svědomí křik.
Zářící Triskeles daroval sen,
kéž světlo protrhne černých chmur šik.

Dvě drobné dlaně plačtivou tvář kryjí,
pod bílým závojem stigmata viny.
Doteky hlubin snad tu vinu smyjí,
čarovné tůně snad utopí činy.
Činy co s mŕmami vrací se zpět
a duši nebohé nedají spát.
Mŕry co do křídel zahalí svět,
věci co vidíš se neměly stát...